

(elegiya)

Ey dağıdıcı, vıranedici, öldürücü Zəlzələ!.. Yenə Türkiyəni hədəf seçdin. Türkiyə zaman-zaman iki tərəfdən – yerin üstündən və altından saldırlara məruz qalır. Onun üçün gözlənilməz heç nə yoxdur. O, buna öyrəncəlidir. Bu ölkə dönə-dönə fəlakətlərlə üzləşsə də, onu yenməyə heç bir qarı düşmənin – nə məkrli yerüstü qapsamçıların, nə də yeraltı amansız təbiət hadisələrinin gücü çatmayıb.

Ey soyqırımın babası zalım

Qarib Mehdi

bilməyəcək. Belə nümunələrin sayı-hesabı yoxdur.

Ey zalım Zəlzələ, elə səninki insanlarlandır (yalnız insanlarla-

mi?!)
Canlı varlıqla bu qədər öçəmək olmaz. Bilirəm, hələ də niyyətində qərarlısan. Sənə nifrəti-

mi gözəl bir şairin dili ilə deyirəm: «Heç işin avand olmasın».

Çağırtdım, cavab gəldi:

– Mən burdayam!

Bu səs ayaq üstə olan Türkiyənin səsiydi. Qardaşı Azərbaycanın da əli kürəyində, gücü bile-yində!..

Ey zalım zəlzələ!..

Zəlzələ! Sən yüzlərlə binanı, minlərlə insanı qurbanına çevirdin. Məqsədinə birdəfəlikmi çatmaq istəyirsən? Yaxşı bil ki, bu mənfur niyyətin baş tutmayacaq! İllər öncəsi tanıdığım Türkiyəni bir də tanı: O yaralanar, büdreyər, ancaq yıxılmaz. O, yenə mətinliyinə güvənib əvvəlki tək ayaqda qalacaq!

Ey zalım Zəlzələ, sən yenə də müdhiş xisletindən əl çəkmirsən. Diqqət edirəm. Bir binanı çökdürüb daşını öldürdün. Öləndən daşı yerinə qoyacaqlar, bina yenidən dirçələcək. Sabah yenə günəş onun şəffaf pəncərələrini işıqlandıracaq.

Bir əli çiçəkli, dili xoş diləkli insanı öldürdün. Köməyə gəlməliydilər. Lakin Tanrı yana baxdı. Həkimlərin isə gücü çatmadı. Dirilməyəni torpağa tapşırıdılar. Heyf Dünyadan vaxtsız köçən kəs bir daha Günəşi salamlaya

